

— Чу ли какво каза? Че ще похабишъ яйцата.

— Ще видимъ.

Но макаръ да приказваше така, кокошката започна да се страхува. Люпилнята говореше така спокойно, така увърено! Каточели знаеше точно колко пилета ще излюпи. . .

Една сутринъ квачката треп-

на радостно и удари внимателно съ човка черупката на най-едротото яйце. Подъ топлото ѝ крило зашава малка, жълта, пухкава топчица.

— Чифъ! чифъ! чифъ! — огласи стаичката пухкавата топчица.

Привечеръ се чу още единъ гласецъ. Кокошката трепна и

погледна подъ крилото си. Чудно! Яйцата бѣха здрави, а се чуваха две гласчета. Откъде идѣше второто гласче? Отъ вѣнъ ли?

Но ето че се чу трети гласецъ, четвърти, пети. Гърлото на кокошката засъхна отъ изненада — гласоветъ идѣха отъ люпилнята.

— Охъ, да бѣхъ оглушала!

— изпъшка тя и се сви отъ мжка.

Презъ това време стрина Колювица се втурна въ стаичката и разпери радостно ржце:

— Ой, миличкитъ ми! Ой сладичкитъ ми! Ой, колко ми сж хубавички! Влѣзе и чичо Колю.

— Нали ти думахъ, — рече той гордо и посочи люпилнята, — съ техниката шега не бива!

Чакъ тогава стрина Колювица се досѣти за квачката и я повдигна внимателно.

— Тюю! Само едничко излюпила, поразията! Толкова яйца ми изхаби! . . .

— Азъ си знаехъ, — ухили се чичо Колю. — Хайде, окжпи я сега и я пушни да снася. То се видя, че за люпене не я бива. . .